

Uusi kaava –podcastin kuudennen jakson litterointi

Äänitteen nimi: Uusi Kaava e06 master.mp3

Äänitteen kesto: 00:42:07

Asiakas: podcasts@jaksomedia.fi

Merkkien selitykset:

[?] = sanan kirjoitusasusta ei voi olla täysin varma, mutta merkitys on ainakin sinne päin. Sanan äänityskohta merkitään tekstiin ylös esim. [sana? 00:15:44]

[??] = sanasta ei voinut saada selvää, joten se on täysin epävarma tai sitä ei voitu kirjata ylös lainkaan. Sanan äänityskohta merkitään tekstiin ylös esim. [?? 00:15:44]

[tekstiä] = äänet tai litteroimatta jätetyt kohdat merkitään tekstiin hakasulkeisiin, esim. [naurahtaa] tai [haastattelu keskeytyy hetkeksi, kun haastateltava vastaa puhelimeen]

[äänite alkaa]

Lassi Sarlos [00:00:01]: Mielelläni siis Johanna, nyt jos kutsut Korpilahdelle, niin tule asumaan hetkeksi tähän Vallilaan ja pistetään päittäin. Täällä odottaa sinua ne umpihankisukset sitten ensi vuodelle.

Johanna Niilivuo [00:00:11]: Ihan loistavaa, minulla on täällä sitten tosiaan vaihtarina sinulle sitten ne umpihankisukset, että toivottavasti sitten myös lapset ja koirat mahtuvat sinne tai sitten me jätetään ne sinulle tänne hoitoon. Se olisi ihan kiva loma myös minulle sitten.

[musiikkia]

Alkujuonto [00:00:34]: Uusi kaava.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:00:42]: Kuuntelet ympäristöministeriön podcastia Uusi kaava. Tässä jaksossa me puhutaan monipaikkaisuudesta, koska miksi tyytyä yhteen. Miten Suomesta saa parhaat palat irti? Entä jos ei halua omistaa mökkiä tai maksaa kahdesta eri asunnosta ja omistaa myös autoa, jolla kulkea niiden välillä? Minä olen Ida Kukkapuro ja oli aika, kun minä asuin aivan ihanassa kerrostalossa Turun Porsassa ja sitten minulla oli tukikohtana huone kimppekämpässä Helsingissä, ja se oli hyvää aikaa se. Minun seurani tänään on HSY:n projektitutkija Lassi Sarlos, jonka työt ovat liittyneet viime aikoina pendelöintiin ja yhteiskäyttöön, ja Johanna Niilivuo, jolla on aivan huima titteli, maallemuuttoasiamies Suomen kylät - yhdistyksessä. Tervetuloa.

Johanna Niilivuo [00:01:26]: Kiitos.

Lassi Sarlos [00:01:27]: Kiitos.

Ida Kukkapuro [00:01:28]: Ja aiheeseen sopivasti tätäkin podcastia tehdään monipaikkaisesti. Minä olen Helsingin keskustassa, Johanna on Korpilahdella ja Lassi Helsingin Vallilassa.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:01:45]: Minäkin olen haaveillut ehkä ennen kaikkea juuri isolla tontilla isossa talossa asumisesta, joka ehkä tarkoittaa usein maalla asumista, mutta me ei olla toteutettu sitä, koska on päiväkotit, isovanhemmat ja ennen kaikkea meitä pitää täällä Helsingissä työt. Ja työ on ykkössyy, joka pitää kaupungissa. Sinun työsi, Johanna, on edistää nimenomaan maalle muuttoa, eikä sinun työsi pakota sinua asumaan pääkaupunkiseudulla tai jossain muussa isossa kaupungissa. Mutta kaupungistuminenhan on tällainen megatrendi, joten sinun työsi kuulostaa aika haastavalta?

Johanna Niilivuo [00:02:19]: No niinkin voidaan ajatella ja tietysti vielä kun ajatellaan, että minulla on ihan koko Suomi tässä työkenttänä, niin onhan se sillä lailla laaja. Mutta totta kai nyt tällä hetkellä eletään aikaa, jossa on päästy jollain tasolla luopumaan siitä paikkasidonnaisuudesta ja siitä työpaikkasidonnaisuudesta, ja se on ehkä helpottanut toki tätä minun työtäni. Mutta kyllä tässä siis työsarkaa riittää ihan ehdottomasti ja päästä sitten vielä kiinni niihin teemoihin, että mitkä juuri ovat niitä sellaisia kynnyksymyksiä tässä maalle muuttoon liittyen. Mitkä ovat niitä sellaisia mahdollisesti esteitä tai juuri niitä kynnyksiä, mitä sitten yritetään tässä poistaa, mutta siis sehän on ihan loistavaa, että haasteita riittää. En minä ollut kuvitellutkaan, että tämä helppoa olisi.

Ida Kukkapuro [00:03:14]: Monipaikkaisuus varmaan monelle ensiajatuksena kuulostaa juuri siltä, että on ykköskoti ja sitten on joku mökki, ja nyt tässä korona-aikana se on ehkä ollut sellainen mielikuva, että keskiluokka pakenee tekemään etätöitä ja ne, jotka pystyvät etänä työskentelemään. Mutta monipaikkaisuus on tai pitää sisällään monta muutakin ratkaisua, esimerkiksi että on ykköskoti Oulussa ja työasunto Turussa tai avioperheessä voi olla lapsilla kaksi eri kotia Keravalla ja Hyvinkäällä tai opiskelija, joka asuu lukukaudet opiskelupaikkakunnalla ja sitten palaa kotipaikkakunnalle, eli se on tuollaista moninapaista elämää, jossa kodilla on monta eri keskusta. Onko tämä nyt uusi ilmiö?

Lassi Sarlos [00:03:53]: Kyllähän siis ihmiset ovat liikkuneet kautta historian paikasta toiseen, että onko se sitten tämä moderni ajatus siitä, että ollaan asettauduttu johonkin ja sitten liikutaan sieltä käymään jossakin. Ja sitten jos ottaa vaikka työntekoon liittyvää, niin kyllähän vaikka 1800-luvulla hobot painelivat tuolla etsien töitä sitten vaikka ja liikkuvat sen mukaan, että se on sellaista jo paljon modernia käsitettä edeltävää. Sittenhän tämä monipaikkaisuus nykykielessä ja tällaisessa modernissa ajattelussa, niin sittenhän se paljon kytkeytyy tähän, että asuinpaikka on jossakin ja sitten käydään vaikka töissä jossain muualla tai vapaa-ajanvietossa jossain muualla.

Johanna Niilivuo [00:04:35]: Ja se oikeastaan minua on vähän huvittanutkin tässä monipaikkaisuudessa, joka on nyt noussut tosi jotenkin trendikkääksi tai siitä puhutaan tosi paljon. Ja sitten suomalaisillahan on ollut tosi pitkään jo, tämä

mökkikulttuurihan on Suomessa vahvaa ja nyt tämä on vaan jotenkin noussut sitten niin vahvasti keskusteluun sen takia, koska nyt etätyöt ovat mahdollistuneet ja ihmiset ovat voineet viettää enemmän aikaa siellä. Ja minä luulen, että se on nostanut sitä keskustelua, mutta tämä on hyvä muistaa, että eihän kysymys ole vain siitä, että ihmiset asuvat kaupungissa ja sitten heillä on mökki jossain. Eihän se ole vaan monipaikkaisuutta, pitää muistaa, että se voi olla myös toisin päin. Meillä on paljon ihmisiä, jotka esimerkiksi asuvat maaseudulla ja sitten niillä on se työpaikka siellä kaupungissa tai se kakkosasunto siellä kaupungissa ja se liikenne toimii myös niin päin. Me tosi vahvasti nähdään aina monipaikkaisuudesta puhuttaessa, että se tarkoittaa sitä, että asut kaupungissa ja sinulla on mökki, mutta sehän on vain yksi osa. Se on toki se merkittävin osa monipaikkaisuutta, mutta sitten myös on tätä opiskeluun liittyvää, perhetilanteeseen liittyvää monipaikkaisuutta, eli monipaikkaisuus on oikeasti moni-ilmeinen asia myös. Se ei ole vaan mitään mökkiläiselämää.

Ida Kukkapuro [00:05:51]: Mutta jos, Lassi, työt pitävät ihmisiä kaupungissa asumassa, niin sitten tämä pendelöinti, joka on sinulle tuttua, niin kertoo ehkä sen tarinan toisen puolen. On ihmisiä, jotka eivät halua muuttaa kaupunkiin tai hankkia kahta asuinpaikkaa, vaikka sitten työ tuo säännöllisesti sinne isoihin keskittymiin. Miten pitkiä matkoja nykyihmiset ovat valmiita reissaamaan, että saavat hyvän duunin, mutta sitten myöskin pitää sen rakkaan kotipaikan?

Lassi Sarlos [00:06:17]: Joo, no tätähän me ollaan tarkasteltu, että miten tänne pääkaupunkiseudulle ihmisiä tulee töihin, ketkä työskentelevät täällä. Ja siinä on itse asiassa heti nostettava alkuun taas tällainen määrittelyasia, että tarkastellaan sitä missä ihmisen asuinpaikkakunta on verrattuna siihen missä hän käy töissä. Eli tämä kaikki pendelöinti sisältää myös kaikki, jotka toimivat tällä tavalla etänä eli se ei ole välttämättä aina sitä liikettä paikasta toiseen. Mutta siihen on oikeastaan kun sitä kartasta katsoo, niin siinä aika selkeästi tulee sellainen 50 kilometrin, sitten 100 kilometrin ja 150 kilometrin sellainen kehä, mistä ihmiset sitten pääkaupunkiseudulle tulevat töihin. Ja siinä näkyy ihan sellainen, että vähän tummempaa aluetta siinä lähempänä ja sitten pikkasen vaaleampaa siinä seuraavaksi, sitten vaaleampaa siellä vielä seuraavaksi, eli kehystykunnista ihmiset eniten tulevat pääkaupunkiseudulle töihin. Sitten mitä isommaksi se etäisyyskitka menee, niin sitä sitten vähemmän tietysti.

Ida Kukkapuro [00:07:20]: Niin, että liikkeelle lähtö vaatii vähän ektraa?

Lassi Sarlos [00:07:23]: Niin.

Ida Kukkapuro [00:07:24]: Mutta hauskaa, siis jos tarkastelee suomalaisia, niin on aika tavallista, että kesä mökkimatka on alle 40 kilometriä, että puolet mökkimatkoista on niin lyhyitä, mikä tuntuu ehkä pääkaupunkiseutulaisesta aika luksukselta, että kesä mökki on 40 kilometrin säteellä, koska sitten taas Uudellamaalla ne ovat kolminumeroisia mökkimatkat. Ehkä 50 kilometriä on sellainen, jossa on vähän tätä liikkumisen kitkaa, voisiko niin ajatella?

Johanna Niilivuo [00:07:55]: Nämä välimatkatkinhan on paljon kysymys siitä, että mihin sinä olet tottunut. Jos kysytään vaikka sitten Etelä-Suomessa asuvalta, että mikä sinusta on pitkä välimatka ja kysytään lappilaiselta, että mikä sinusta on pitkä

välimatka, niin lappilaiselle voi olla se, että kauppaan on 60 kilometriä, niin se on ihan ok. Mutta sanopa vaikka turkulaiselle, että on 60 kilometriä tuonne S-Markettiin, että käypä pyörähtämään. Tämä täytyy myös muistaa, että se on hyvin sillä lailla kuitenkin paikkasidonnaista se, että miten ne etäisyydet koetaan, koska se on se kysymys mihin sinä olet tottunut. Ja ehkä juuri tässä kohtaa näkyy kuitenkin se maaseudun ja kaupungin ero siinä, että jos sinä olet koko elämäsi asunut ja elänyt sillä lailla, että sinä olet tottunut siihen että kauppa ei ole tuossa viiden minuutin päässä, niin sekin on sitten ihan ok.

Ida Kukkapuro [00:08:48]: Tämä oli hyvä. Tämä oli tavallaan vastaus kysymykseen, jonka minä silti kysyn, koska minä haluan kuulla myös ehkä Lassin vastauksen tähän. Meitä on moneen junaan ja jotkut haluavat asua siellä omakotitalon rauhassa tai mökin rauhassa, ja kaukana muista tai kaukana keskustasta. Ja sitten taas jotkut haluavat olla vilkskeessä, että lähikauppa on ikään kuin se sinun ruokakomero, mistä voi käydä hakemassa ruoat silloin kun on juuri se akuutti tarve tai että pääsee kulkemaan junalla tai metrolla tai kävellen paikkoihin. Mutta tällaista, että kaikki palvelut esimerkiksi olisivat lähellä ja liikenneverkosto olisi lähellä, niin sitä ei voi toteuttaa Suomen kaltaisessa maassa tasapuolisesti kuitenkaan, niin että kaikille menisi se raideyhteys ja kaikilla olisi se kauppa lähellä. Mikä olisi se tavallaan tasapuolinen ratkaisu tässä, mitä te ajattelette? Miten liikkuminen ja palvelut toteutetaan niin, että ne ovat jotenkin reilut ja pitääkö niiden olla jotenkin, tavoittaa kaikki paikat?

Lassi Sarlos [00:09:41]: No tietysti ainakin tuo teknologinen kehitys heti tulee mieleen. Jos puhutaan vaikka siitä lähikaupasta, niin jos sinulla on sinne 60 kilometriä ja sitten saat jollakin kauppa-autopalvelulla sen vaikka sinne sitten vähän lähemmäs, niin sillä jo helpotetaan sitten, että sinä voit vaikka tilata niitä tai on joku tällainen kiertävä kauppa-auto -tyyppinen ratkaisu. Kyllähän sitä voidaan helpottaa, mutta kyllähän se on myös oma valinta. En minä varmaan oletakaan, että jos minä muuttaisin Inari-järven saareen, että sinne se kauppa-auto sitten päivittäin tulee tai että minä pääsen kirjastoon minuutissa tai näin. Siellä sitten painaa ne muut hyötypuolet siinä. Tietysti jos pakotetaan asumaan siellä, sinä et halua, niin sitten se on toinen juttu. Mutta tässä ehkä sellaista yksilövalintaa myös niistä hyvistä ja huonoista puolista sitten, niin sitä pitää pohtia.

Johanna Niilivuo [00:10:36]: Joo, minä näen asian kyllä aika samanlailla kuin Lassi. Minä olen kanssa sitä mieltä, että kaikkea ei voi saada eikä minun mielestäni pidä saada. Ja totta kai, kyllähän se niin on, että kyllä maaseudulla montaa harmittaa se, että bussivuorot on lakkautettu ja minullakin on itsellä kahdeksan kilometriä lähimmälle bussipysäkille, jossa ehkä kaksi kertaa päivässä kulkee sitten lähimpään kaupunkiin se bussi. Ehkä jonkinlaista kompromissia siihen siinä mielessä kaipaisi, että missä kulkee se raja paljonko yhteiskunnan pitää tukea esimerkiksi juuri sitä, että pidetään se saatavuus jonkinlaisella tasolla Suomessa, ja jossain määrin yhteiskunnan täytyy sitä tukea. Mutta en minäkään kyllä näe, että joka kylään ja torppaan tarvitsee sen julkisen liikenteen tulla. Sitten totta kai jos sinä päätät asua kauempana, niin sinä teet myös sen päätöksen, että todennäköisesti sinä tarvitset auton tai jopa kaksi. Jos sinä olet perheellinen ja tarvitsee kulkea töissä, kuljettaa lapsia ja näin, niin se on vaan kanssa sitten myös valinta. Mutta myös muistaa se, että sitten jos sinä asut vaikka maaseudulla ja sinulla on pitkät välimatkat, niin todennäköisesti sinä myös mietit ja suunnittelet niitä sinun menemisiäsi tarkemmin,

eli ei silloin käydä joka päivä kaupassa. Silloin käydään kerran viikossa, ehkä maksimissaan kaksi kertaa viikossa kaupassa, eli myös tulee sellaista voiko nyt sanoa resurssiviisautta tai mitä se sitten olisikaan, niin myös siihen toimintaan eli sitten sitä suunnitellaan eri tavalla ja katsotaan taas eri kulmasta niitä asioita.

Lassi Sarlos [00:12:12]: Toisaalta aika nopeasti sopeutuu monenlaiseen ja sitten sitä kaipaakin monenlaista. Asuin siis tuolla Chilen Patagoniassa hetkisen aikaa, oli sellainen kartoitusproggis siellä ja siellä oli lähimmälle hiekkatielle, siinä oli 15 kilometriä. Lähimpään kylään oli kolmen ja puolen tunnin ajomatka, lähimpään kaupunkiin oli kymmenen tunnin ajomatka, niin sitten se mitä puhuit tästä resurssiviisaudesta ja muusta, niin siellähän se kanssa sitten tulee, sinä tosiaan mietit mitä sinä tarvitset sen seuraavan kahden kuukauden aikana. Ja sitten toisaalta se mindset muuttuu, mikä oli oikeastaan tämä pääpointti tässä, että se mindset muuttuu aika paljon sitten myös. Siinähän sopeutuu sitten vallan mainiosti, minä kyllä tykkäsin ihan hirveästi olla siellä. Voisin kuvitella, että asuisin siellä pidempiäkin aikoja, mutta täällä minä silti olen.

Ida Kukkapuro [00:13:00]: Tuo on vastakohta tiivydelle, ja siis tiiviyys jos mikä on sellaisen ehkä asumisen kehityksen ja sellaisen kaupungistumisen oikein varsinainen ajan ihanne. Jos puhutaan nyt sillä tavalla vähän niin kuin isommassa Suomen mittakaavassa tiivistymisestä, niin se on tavallaan helppo ymmärtää, koska se on tosiaankin myöskin ekologisesti aika helppo perustella, että rakennetaan ehyttä yhdyskuntarakennetta, jossa asiat tehdään tehokkaasti. Ja valtiohan tukee kuntia jos ne rakentavat sellaisille alueille, joissa oma auto esimerkiksi ei ole elinehto eli tavallaan tukee sitä, että silloin voidaan tehdä ekologisempia valintoja asumisen kannalta. Mitä te ajattelette, onko se oikea tapa ohjata sitä Suomen kehittymistä?

Johanna Niilivuo [00:13:44]: No minä en näe sitä kyllä tuolla tavalla, pakko sanoa ihan suoraan, että sellainen keskittämispolitiikka on aikalailta erilainen näkökulma kuin mikä minulla siihen asiaan on. Sitten sekin, että ihmiset pakataan asumaan lähekkäin ja vieri viereen, sitten se yleensä tarkoittaa, että erilaisia palveluita ja palveluverkostoja rakennetaan yhtä lailla. Eli jos taas ajatellaan sitä sellaista infrastruktuuria ja palveluiden joukkoa, mitä sitten yleensä liittyy siihen tiheästi asumiseen, niin sinällään minä hiukan kyseenalaistan myös sitä ekologisuuksi siinä mielessä, että sitten jos sinulla on joku yksittäinen torppa jossain metsän keskellä, pieni torppa, jolla on oma kaivo, jossa kompostoidaan ja kierrätetään, niin minä en sinällään haluaisi tätä ekologisuuksi asettaa kyllä vastakkain. Kyllä minä itse näen, että se ekologisuuksi on aika lailla sellainen henkilön valinta. Tätä on yritetty vertailla ja asettaakin jonkin verran vastakkain, että onko ekologisempaa asua kaupungissa vai maaseudulla, mutta kyllä minä näen, että se on sen henkilön oma valinta ja myös sellainen perustuslaillinen oikeus ihmisellä pitäisi olla valita oma asuinpaikkansa. Kritisoin sitä, että isäntä tai emäntä ei saa rakentaa omalle maalleen niin kuin tilanne näinä päivinä meillä monesti valitettavasti on, en sillä lailla näe mitään itseisarvoa siinä. Ymmärrän ajatuksen sen keskittämispolitiikan takana, mutta en näe itseisarvoa siinä, että kaikkien pitäisi asua vierekkäin ja lähekkäin toisiaan jo sen takia, että se ei sovi kaikille. Ja minun mielestäni yhtä lailla se, että jos joku haluaa asua maalla rauhassa omassa pihapiirissään ilman että vaikka naapureita näkyykään, niin minun mielestäni ei ole reilua hänelle ehdottaa, että sinun pitää mennä kaupunkiin asumaan ja tiiviisti siellä, koska minun mielestäni ei kukaan sano kaupunkilaisellekaan, että hei, sinun pitää mennä asumaan tuonne jumalan selän

taakse kauas naapureista ja mökkiytyä sinne, jos ei hän sitä halua. Minun mielestäni jo sellainen yksilön ja valinnan vapaus olisi syytä kyllä tässä maassa säilyttää. Mutta kyllä minä näkisin, että kuten sanottu niin ei voi yleistää minun mielestäni, ei voi yleistää kaupunkilaisten elämää eikä maalaisten elämääkään, mutta ei myöskään vetää sellaista yhtäläisyysviivaa ekologisuuden ja maalla asumisen tai kaupunkiasumisen väliin, vaan että se on jokaisen henkilökohtainen ratkaisu.

Ida Kukkapuro [00:16:25]: Joo, on tosi hyvä vähän ehkä laajentaa sitä diskurssia, koska todella se tiivistäminen on sellainen oikein mantra tällä hetkellä.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:16:39]: Puhutaan vielä vähän maaseudusta, mitä se ehkä on ja ei ole, niin kuitenkin se on ehkä toinen tällainen opittu totuus, että maaseutu nähdään tällaisena elämän iltaruskonta, jossa juuri palvelut karkaavat, koulut keskitetään, kyläkoulut lakkautetaan ja ihmiset, nuoret muuttavat pois ja vanhukset ehkä jäävät johonkin syrjäkylille. Tuuli vähän ujeltaa tyhjiä talojen ikkunoissa, joita sinne on hylätty. Mutta sitten kerrotaan kuitenkin, media nyt on kertonut paljon tällaisia romanttisia tarinoita, että olin yritysjohtaja, uuvuin, jätin kaiken ja muutin maalle, nyt on autuasta ja minulla on täällä pikku kanala. Voiko jotain tällaista tiivistystä Suomen maaseudusta tehdä vai onko se niin erilainen kuin kuntia ja kyliä Suomessa on?

Johanna Niilivuo [00:17:23]: Nyt päästiin minun toiseen lempiaiheeseeni keskittämispolitiikan jälkeen. Siis juuri näin, että se on juurikin erilaista ja ei voi nähdä minun mielestäni jälleen kerran samanlailla kuin ei voida ajatella, että kaikki kaupungit ja kaupunkilaiset ovat samanlaisia, niin samanlailla ei voi ajatella, että kaikki maaseutu ja kaikki maalaiset ovat samanlaisia, vaan että sinne mahtuu todella paljon monenlaista. Jos ajatellaan, että meillä on Suomessa noin 4000 kylää, niin sinne mahtuu ihan varmasti niitä nukkuvia kyliä, joissa ihan jokainen elää omaa elämäänsä ja ei siellä ole mitään vahvaa yhteisöllisyyttä. Mutta sitten myös sen toisena puolena, niin meillä on aivan sillä lailla upeita kyliä, joissa on todella aktiivista toimintaa ja yhteisöllistä ihan samanlailla kuin kaupungeissa esimerkiksi on korttelitoimintaa, ja sielläkin on herännyt monissa tällainen kylämäinen ajatus, niin samalla tavalla niissä kylissä on hyvin paljon elämää ja toimintaa. Ja myös se, joka ehkä ei näyttäyty sellaisille ihmisille, jotka eivät itse asu tai joilla ei ole kokemusta siellä maaseudulla tai kylissä elämisestä, niin ei näe sitä kuinka paljon kylissä tehdään esimerkiksi talkootyötä ja vapaaehtoistyötä. Esimerkiksi viime vuonna on tilastoitu noin viisi miljoonaa tuntia talkoo- ja vapaaehtoistyötä, mikä on aika huikea määrä jos ajatellaan, että se on palkatonta ihan omalla vapaa-ajalla tehtyä työtä mitä on tehty ja sen arvo on jo aika valtava. Kyllä siellä maaseudulla ja kylissä ihmiset paljon rakentavat niitä palveluita ja sitä omaa arkea ihan itse oman näköisekseen ja se on minun mielestäni sellainen hatun noston paikka, koska mediassa se keskustelu on tätä, että maaseutu kuolee ja kuka sulkee viimeisen oven ja tällaista. Jotenkin sitä ajatusta vyörytetään, että haluan kyllä omalta osaltani olla siinä mielessä puhumassa sitä vastaan. Meillä on kuitenkin edelleen hyvin elinvoimaista maaseutua ja elinkeinoa siellä maaseudulla ja siellä todellakin tapahtuu. Minun mielestäni on ihana, kun sellainen yksi vanhempi kyläaktiivirouva sanoi, että meillä on muutakin kuin luonnonrauhaa. Eli myös se, että ymmärretään että se maaseudulla asuminen ei ole vain luontoa ja metsiä, vaan että siellä oikeasti myös tapahtuu. Siellä on ihmisiä, paljon tapahtumia ja monenlaista. Se on myös hyvä

hahmottaa, että meillä on aktiivisia kyliä, kylätoimijoita ja paljon erilaista tapahtumaa siellä kylissä. Ei se ole mikään nukkuva ja pysähtynyt maaseutu.

Ida Kukkapuro [00:20:09]: Päästään talkoiden kautta hyvin tähän jakamiseen ja Lassi, sinä olet ollut yhteiskäyttöhankkeissa mukana, aika isoissakin niin kuin isossa vuokralatossa, missä on satoja asuntoja. Järjestitte siellä kaikkia tapahtumia, pyöränkorjausta, parvekeviljelmiä ja sysäyksiä mistä se yhteisöllisyys voi rakentua. Mutta kaupungithan ovat aika anonyymeja paikkoja, tällainen iso kerrostalo mahdollistaa aika anonyymien elämän. Ja se on ehkä enemmän kuriositeetti, että jossain taloyhtiössä on tosi yhteisöllistä kuin että se olisi lainalaisuus, että näin on aina. Ja yksi teidän saamanne palaute tässä hankkeessa oli mahtava: "Tosi kiva, että on toimintaa, mutta mihinkään en aio osallistua". Jotain käytännön oppeja hankkeesta varmaankin jäi tämän palautteen lisäksi, niin mitä sinulla on sellaisia työkalupakissa tästä kokemuksesta mitä voisi ehkä jalostaa laajemmin muuallakin kaupungissa ja saada sitä talkoohenkeä, mikä ehkä maalla on luontaisempaa kun on tuttuja ihmisiä ja pienempi yhteisö?

Lassi Sarlos [00:21:09]: Nämä olivat Helsingissä ja Vantaalla. Meillä oli tällainen kestävän asumisen kummikokeiluhanke ja meillä oli kaksi tällaista kummikohdetta siinä, jotka olivat tuolla Helsingin Malminkartanossa ja sitten Vantaan Myyrmäessä. Siellä toimittiin tosiaan asukkaiden kanssa. Niin, miten saada sellaista yhteisöllisyyttä? No tässä oli vähän kokeiltu sellaista ajatusta, että olisi tällainen kummi, vähän niin kuin on kummikouluja, niin että olisi tällainen asumisen kummi, joka olisi sitten läsnä ja miettimässä, että mitä kaikkea me voitaisiin täällä tehdä ja osana innostamassa siihen toimintaan. Ja kaiken näköistä tosiaan kokeiltiin ja mikäköhän siinä olisi sitten sellainen eniten mikä auttaisi siinä? Minun mielestäni sen pitäisi olla sellaista, kaiken yhteisöllisyyden pitää kuitenkin lähteä sieltä sisältä sitten. Minä en voi tulla sinne kertomaan, että näin pitäisi tehdä ja näin te saatte tästä mukavan asuinympäristön ja näin, vaan enemmän tulla sinne ihmisten arkeen sitten mukaan ja kysellä vähän, että mitä te haluaisitte tehdä ja miten me voitaisiin tehdä tästä, minkälaisia juttuja te olette unelmoineet, että täällä voisi olla ja mitä me ehkä tällaisessa aikajänteessä, meillä oli nyt yhdeksän kuukautta toimintaa näissä kohteissa, niin mitä me kerrettäisiin tekemään. Ja sanotaan, että ei tarvinnut itse keksiä mitään. Kyllä ihmiset siellä, kun jotenkin siis aina on niitä ideoita ja sitten se vaan, että joku tarttuisi niihin ja sitten saataisiin siihen porukkaa mukaan, niin se ei välttämättä aina se organisointi sieltä ideasta, niin se tarvitsee jonkun sellaisen vähän siihen kokoavan. Ja tässä oli ehkä se kummin idea, että kootaan ihmisiä yhteen, jotka ovat kiinnostuneita tietyistä jutuista ja sitten tehdään niitä sillä tavalla sovitusti. Ja meillä oli siis kaikkea, tätä pyöränkorjaushommaa ja vähän tällaista asukasviljelmää, ja sitten oli tällaisia kestävään kuluttamiseen liittyviä tapahtumia, kaiken näköisiä vierailuja ja sitten kaikkea tällaista lähiluontokokemuksiin liittyvää ja muuta. Yhteiskäyttöpyöriä kanssa kokeiltiin toisessa paikassa ja ne olivat oikein sellainen toimiva systeemi, kun ei tämä Helsingin eikä Vantaan kaupunkipyöräsysteemi, se jäi vähän sinne väliin juuri se Malminkartano, niin sitten otettiin heille tällaiset omat. Siis ihmisistähän tuo on kiinni ja sitten jos miettii tuollaista jonkun konseptin juurruttamista, niin kyllä se vaatii sen, että jos kokeillaan vaikka jotain tai siis me kokeiltiin tällaista kummihommaa sitten. Siitä jää sitten positiiviset kokemukset ja sitten ehkä että hei, tällaisia asioita minä voisin tehdä sitten itsekin, ei siihen välttämättä mitään hanketta tarvita. Ainakin palautteen

perusteella vaikutti siltä, kuten tästä Ida luit ääneen, niin vaikutti siltä, että siis saivat ihmiset tästä paljon ja osa sitten tällaisista toimivista hommista jää elämään sinne.

Ida Kukkapuro [00:23:51]: Mitä voisi sieltä kylien yhteisöllisyydestä ehkä sitten ammentaa, olitko sinä kommentoimassa Johanna?

Johanna Niilivuo [00:23:56]: Joo, minun oli pakko tätä teidän kummi-asiaa ja minulle tuli siitä mieleen, koska me on paljon nyt yritetty lanseerata tällaista kyläkummi-ajatus myös täällä kylille. Eli juuri tätä, että sitten jos on monipaikkaisuutta tai sitten muuten vaan näitä maalle muuttajia, että edistettäisiin sitä vastaanottokykyä, joka monesti meillä koetaan joskus haasteelliseksi ja ajatellaan, että kylät ovat jotenkin sisäänpäin lämpeneviä tai että on vaikea päästä mukaan sinne yhteisöön. Ja meillä on ollut tällainen samanlainen kummi-idea, että olisi kiva kun olisi tällainen kyläkummi, joka ottaisi vastaan siellä kylällä. Oli hauska kuulla, että teillä on ollut ihan sama ajatus ja juuri kuten tämä kommenttikin kertoi, että kivaa kun on elämää, mutta eivät kaikki halua osallistua. Ja se on oikeastaan, itse koen, että täällä maaseudulla on se kiva puoli juuri se, että sinä saat aivan tasan määritellä sen oman yhteisöllisyyden. Siitä paljon puhutaan, että kylät ja maaseutu ovat sellaista yhteisöllisöllistä, mutta sitten täällä on myös ne etäisyydet sellaiset, jotka mahdollistavat sinulle sen, että silloin kun minä päätän mökkeytyä, niin minä saan mökkeytyä rauhassa. Ja sitten kun minä haluan olla mukana siinä kylien yhteisöllisyydessä, niin sitten minä voin lähteä mukaan tapahtumaan, järjestämään ja tekemään monenlaista. Se on minun mielestäni hienoa täällä, mutta samanlailla myös minusta on hienoa kuulla noita kaupungin esimerkkejä ja juuri vasta luin jostain tällaisesta ryhmärakennuttamishankkeesta, joka oli muistaakseni Helsingissä. Se kuulosti juuri siltä, mitä olisi kiva tuoda myös tänne maaseudulle eli porukalla lähdetään, lähtökohta on jo se yhteisöllisyys ja yhdessä tekeminen, niin tykkään tosi paljon tuosta ryhmärakennuttamisen ideasta ja ajatuksesta.

Ida Kukkapuro [00:25:37]: Kyläkummien lisäksi nyt on ideoitu esimerkiksi ehkä tämän koronan tiimoilta, niin vaikka tällaisia etätyötiloja maaseutukyliin tai pienille paikkakunnille. Ja sehän on esimerkiksi ihan hyvä ajatus kun etätyöt käy todella voimille, jos niitä tekee vain kotisohvalta tai kotitoimistolta, niin että pääsee jonnekin, missä olisi sitä jaettua tilaa. Mutta se ei kuitenkaan ole ehkä se ratkaisevin tekijä, että se houkuttelee ihmisen oikeasti muuttamaan jonnekin muualle, vaan kyllä palvelut ja varmaan se sosiaalinen verkosto tai ystävät tai perhe tai joku muu tällainen voimakas vetovoimatekijä on se ykkönen. Mutta mitä muuta kuin kyläkummeja maaseudulla tarvittaisiin, että se houkuttelisi?

Johanna Niilivuo [00:26:17]: No liittyen tuohon etätyön mahdollistamiseen, niin tällaiset kovat infrat tietysti on pakko mainita eli juuri se, että siellä tietoliikenneyhteydet toimii. Yleensä sitten se tarkoittaa sitä, että pitää olla valokuitua vedettynä vähintään sitten niihin etäpalvelupisteisiin ainakin. Meillähän esimerkiksi kylillä on todella paljon kylätaloja, jotka ovat aika vähällä käytöllä ja on paljon puhuttu tällaisista monipalvelupisteistä, että kylätalot voisivat palvella siinä, että siellä olisi ne hyvät yhteydet, sinne voisi tulla tekemään töitä. Ne voisivat olla myös yritysten pop up -tiloja ja juuri näin, että sinne voisi yhtenä päivänä tulla vaikka hieroja, kampaaja, erilaisia palveluita tarjoamaan, myymään omia tuotteita. Näen siinä kyllä paljon potentiaalia, että me saataisiin näitä kylätaloja valjastettua siihen sellaiseen yhteisölliseen käyttöön ja yhteisiksi tiloiksi. Ja juuri se, että olisi ne toimivat

tietoliikenneyhteydet ehdottomasti. Mutta sitten myös jos ajatellaan sitä vetovoimaa maaseudulla nuoria ajatellen, niin me tarvitaan opiskelu- ja harjoittelupaikkoja. Nyt tämä opiskelukin on ollut aika lailla sellaista keskittämistä, on tiettyjä isoja kaupunkeja missä voi opiskella. Tähän me tarvitaan ratkaisuja ja onneksi niitä jonkun verran on jo olemassakin, jolloin voi myöskin etänä opiskella enemmän kuin mitä se nykyään on ja silloin se mahdollistaa sitä nuorten maaseudulla olemista. Mutta sitten me ehdottomasti tarvitaan myös ihan erilaisia uusia asumisen muotoja maaseudulla. Maaseudun asuminen on tällä hetkellä hyvin vahvasti omistuspohjaista tarkoittaen sitä, että joko sinä lähdet siitä, että sinä ostat tontin ja sitten sinä rakennat siihen talon tai sitten sinä ostat sen valmiin talon ja sinulla pitää olla aika paljon lyödä päätäkää tiskiinkin tai sitten ottaa iso laina. Ja selkeästi tällä hetkellä nousee se, että tarvittaisiin vuokra-asumista maaseudulle, eli moni haluaisi tulla kokeilemaan sitä maalla asumista ja ei sitoutua heti siihen, että ostaa talon. Ajattelee jotain vaikka yksinhuoltajaa, tulee lasten kanssa ja on aika iso kynnys sitoutua siihen ja välttämättä saakokaan edes lainaa ja onko se järkevää, niin vuokra-asuminen olisi todella kannatettavaa ja myös tällaiset erilaiset kuten äsken jo sanoin, tällainen ryhmärakennuttaminen esimerkiksi, yhteisöllinen pientaloasuminen ja muut uudenlaiset tavat, joita on todella vähän vielä meillä maaseudulla. Mielelläni näkisin kyllä tällaisia, jotka madaltaisivat sitä maalle tulon kynnystä. Ei ole aina kysymys siitä, että pitää omistaa sitä kiinteistöä, jossa asuu ja myös tällainen kokeilukulttuuri, niin niitä kyllä mielelläni toivottaisiin tervetulleeksi maaseudulle ja niitä, jotka lähtisivät viemään tällaisia projekteja suuremmalti eteenpäin, niin se edistäisi varmaan myös sitä maalle muuttoa.

Ida Kukkapuro [00:29:15]: Sitten oli kiinnostava esimerkki Pirkanmaalta, en muista nyt mistä kunnasta, missä oli rakennettu tällainen tiny house -yhteisö juurikin pieniä vuokralle tulevia erillistaloja, mutta ne olivat tosi pikkuruisia, 40 neliöstä alkaen. Se oli kiinnostavan kuuloinen kokeilu, joka mahdollisti juuri tällaisen, että on osan vuodesta töissä Lapissa ja sitten on tukikohta siellä tällaisessa yksiön kokoisessa, mutta omakotitalossa kuitenkin, niin näitä nyt varmaan syntyy?

Johanna Niilivuo [00:29:40]: Joo, se on varmaan Luopioisissa, jos oikein saan kiinni tuosta ajatuksesta, niin siellä on ollut juuri tällaisia. Niihin on ollut kyllä paljon kiinnostusta muuallakin Suomessa ja minä uskon, että tällaiset ratkaisut ovat niitä mitä tullaan enemmän näkemään ja kaiken kaikkiaan siihen liittyy myös juuri se, että ei tarvitse olla aina sellaista valtavaa taloa ja valtavia tiloja. Monesti ihmiselle riittää se, että sillä on jo tilaa ympärillä. Joko ne ovat sellaisia juuri pieniä taloja, vähän tällaisia torpparimaisia missä ollaan yhteisöllisesti, mutta sitten se voi myös olla juuri näin, että sinulla onkin vähän isompi tontti, mutta ei sinulla tarvitse aina olla sellaista valtavaa taloa. On kiva, että on tällainen vähän kohtuullisuuden ajatus myös noussut tässä viime vuosina, että välttämättä se mitä tavoitellaan ei ole aina, että pitää olla viimeisen päälle pelit ja vehkeet, vaan että mikä riittää -ajatus on tosi kiva. Se on selkeästi ollut nousussa viime vuosina ja voi olla, että joku pieni muutaman kymmenen neliönkin talo on ihan riittävä.

[musiikkia]

Väljuonto [00:30:44]: Uusi kaava.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:30:53]: Tästä monipaikkaisuudesta tai sen ikään kuin yleisyydestä, niin yksi haaste sen ehkä tunnistamiseen on se, että tosi iso määrittävä tekijä on, että voi olla vain yhdessä paikassa kirjoilla Suomessa ja ei voi olla esimerkiksi kahden kunnan kuntalainen. Ja nyt se on kuntavaalien alla taas noussut esiin tämä keskustelu, että miten tätä voisi ratkaista ja myös tätä verojakaumaa mökkikunnan ja asuinkunnan välillä esimerkiksi. Mutta mitä dataa me saadaan? Pendelöinti on varmaan yksi tapa seurata sitä, että miten ihmiset liikkuvat tai mistä saadaan tietoa työpaikan ja asuinpaikan välillä, mutta mitä me oikeasti tavallaan tästä voidaan mitata, jos numeroista puhutaan?

Lassi Sarlos [00:31:41]: Joo, no tuo on tosi mielenkiintoinen. Sieltähän tosiaan asuinpaikan ja työpaikan sijainti, niin se ei vielä kerro siitä itse liikkeestä mitään. Tuolla Helsingin yliopistossa on tutkittu siis tätä asiaa ja siitä julkaistiin tällainen Digital Geography Lab. Ja täällä on ollut tällaisia tutkijoita kuin Olli Järv, Elias Vilbert, Tuuli Toivonen, Tuomas Väisänen tekemässä tällaista, laskenut siis Elisan ja Telian matkapuhelindatasta, että mihin tolppaan se kiinnittyy. Tässä on otettu sitten ihan tällainen kriisinhallinta-ajatus, että okei, jos ihmiset ovatkin jossain ihan muualla kuin missä niiden asuinpaikkakunta sanoo, niin miten se vaikuttaa sitten jos jossakin tautitapaukset sitten nousevat, jossain sellaisessa kunnassa, missä ei ole varauduttu siihen, että ihmiset ovatkin siellä eli tässä oli tällainen näkökulma, mutta pätee ihan sitten muuhunkin.

Johanna Niilivuo [00:32:34]: Ja totta kai tässä myös voidaan ajatella, että joo, huono juttu että ei pystytä varautumaan niissä vaikka sosiaali- ja terveystaloudissa niihin oikeisiin kuluttajamääriin, mitä Lassi tässä juuri tarkoitti. Mutta sitten taas totta kai se toinen puoli, se on mahtavaa, kun tulee ihmisiä ja käyttää niitä palveluita. Monissa kesämökkikunnissakinhan on näin, että niiden kesämökkiläisten voimin ja niiden tuomilla euroilla pystytään pitämään sitten ympäri vuoden tiettyä palvelutasoa sellaisissa kunnissa, missä ilman mökkiläisiä se ei onnistuisi. Sillä tavalla tässä on hyvin paljon erilaisia puolia tässä asiassa. Mutta kyllä minäkin näen, että nuo anonymit teletiedot on tärkeä siinä kohtaa, että me oikeasti tiedetään, että missä ne ihmiset ovat ja että se lähtisi myös vaikuttamaan siihen päätöksentekoon ja juuri niihin palveluihin. Sitten jos sanotaan, että ei, täällähän asuu vain sata ihmistä, ei tänne mitään palveluita tarvita, mutta sitten siellä voi kesäaikana asua parhaillaan kymmenkertainen määrä niitä ihmisiä ja se koko ajan juurikin näin pitenee, että se voi olla se puoli vuotta ja puoli vuotta, niin kyllä se jossain pitäisi ruveta näkymään se, että ihmiset kuitenkin tosiasiallisesti asuvat kahdessa paikassa tai toki voivat asua jopa useammassakin.

Ida Kukkapuro [00:33:52]: Niin, ja se on ihan kreisiä, että on tosiaankin kuntia, jossa on paljon enemmän mökkejä, jossain Paraisilla ja Mäntyharjulla, kuin vakituisesti asukkaita. Kuitenkin, koska kaikkihan Suomessa myös ajattelevat, että kaikilla suomalaisilla on mökki. No varmaan suurimmalla osalla suomalaisista on jonkinlainen access johonkin jonkun omistamaan mökkiin tai sukulaisen mökkiin, mutta oikeasti omistavaan luokkaan kuuluu vain joka seitsemäs suomalaisista. Ja se, että sinulla on monta eri asuinpaikkaa, niin sehän ei ole mikään ihan ilmainen ratkaisu todellakaan, vaan siinä juuri monella myöskin se talous on este sille vaikka haaveen toteuttamiselle, että olisi oma kesämökki. Ja jos asuu tällä tavalla puoli vuotta ja puoli vuotta, niin varmaan tarvitsee auton ja on ehkä kahdet lämmityskulut

tai voi olla, että toinen koti on tyhjillään puolet vuodesta, niin sehän ei ole mikään ekoteko, sanotaan näin. Mutta teidän molempien ekspertiisiä yhdistäen, niin onko sitten ehkä tässä yhteiskäytössä ja sellaisessa jakamisessa jotenkin realistinen ratkaisu tähän sekä taloudelliseen pulmaan, että sinä voit saada tavallaan edullisemmin myös accessin sinne mökille, sinulla onkin kimppakämpä vaikka tai siis maaseudulla kimppakämpä tai sitten kimppakämpä kaupungissa ja oma asuinmökki jossain syrjäkylällä. Onko se ratkaisu, jolla kaikki saavat toteuttaa mitä oikeastaan haaveilevat?

Lassi Sarlos [00:35:15]: Niin, se on kaunis ajatus se yhteiskäyttö, että minulla olisi sitten vaikka kaveriporukka tai vaikka kuusi ihmistä, jotka ostaisivat yhdessä sitten jonkun tontin ja jonkun mökin sinne, ja sitten käytäisiin siellä vuorotellen ja näin. Sitten heti minä mietin näin uhkien kautta, että noissa sukumökeissä se on oikeastaan nähty, että mihin se sitten helposti johtaa, mutta joo, jos on hyvät kaverit keskenään tai sitten on selkeät.

Ida Kukkapuro [00:35:41]: Tai hyvä sopimus pohja.

Lassi Sarlos [00:35:42]: Niin, hyvä sopimus pohja. Mutta kyllähän siis minun mielestäni autiotuvat ovat hyvä esimerkki tuosta. Se on siellä auki kaikille, jotka sinne menevät ja silloin kun ihmiset saavat ilmaiseksi, niin silloin tuntuu, että kunnioitetaan enemmän kuin sitten, että jos tulee joku, että minä maksan tästä ja sitten ei ollutkaan siinä kunnossa kuin piti, niin sitten helpommin lähdetään valittamaan. Mutta minun mielestäni autiotuvat ovat hieno ja pitkä historiallinen esimerkki siitä, että kyllä tuollainen voi myös toimia. On paikkoja yhteiskäytössä ja niissä sitten käydään. No, en ole Metsähallitukselta kyllä sitten kysellyt, että missä kunnossa ne joskus ovat, mutta itse aina kun on mennyt niihin, niin on ollut kyllä siten, että tuntuu että ihmiset kunnioittavat sitä heti kun he saavat ilmaiseksi.

Ida Kukkapuro [00:36:20]: Mitä kauempana erämaassa, sitä paremmassa kondiksessa, näin minä olen ymmärtänyt Metsähallituksen puheista. Mitä pidempi matka autiotuvalle, niin sitä paremmassa kunnossa ne pidetään. Jos on tien lähellä, niin sitten sinne mennään ehkä pitämään bileitäkin välillä?

Lassi Sarlos [00:36:32]: Joo, se käy ainakin järkeen.

Johanna Niilivuo [00:36:34]: Joo, ja sitten vielä tähän, minun mielestäni tämä jakamistalous ja yhteiskimppakämpät ovat hyvä ajatus. Ja myös sitten siihen liittyen, niin minun mielestäni tällainen kodinvaihtojat eli myös se, että voitaisiin vaihtaa päikseen niitä. Eli se, että vaikka minä haluan välillä kaupunkiin palveluihin ja kulttuurielämyksien äärelle, ja sitten taas joku tulisi minun kotiini asumaan, niin tämän minä toivoisin lisääntyvän. Se on tietysti paljon luottamus kysymys sitten se, että uskotaanko siihen että minun kämppäni pysyy pystyssä ja paikat kunnossa. Tähän pitäisi sitten luoda ehkä joku tällainen Air b'n'b:n tapainen systeemi, missä on tämä tällainen vertaisarviointi tai palaute, että sitten sieltä näkee että okei, tämä on käyttäytynyt fiksusti ja hänelle uskallan antaa. Silloinhan siinä ei menisi hukkaan niitä lämmityskuluja eikä mitään muitakaan. Tietysti se kulkeminen siinä edelleen on, mutta jos ajatellaan, että puhutaan vaikka isommista jaksoista, kun eihän kuitenkaan kysymys ole siitä toivottavasti, että päivittäin kuljetaan. Ne voivat olla sitten pitkiäkin aikoja mitä siellä ollaan, niin tämä kodinvaihto olisi kyllä kiva, että se nostaisi

enemmän päätään ja saisi suosiota, ja ihmiset uskaltautuisivat siihen ja sitten myös osaisivat käyttäytyä, että se pysyisi voimissaan, niin siinä olisi sellainen aika win-win-tilanne.

Lassi Sarlos [00:37:58]: Joo, minullekin tuli tuossa jo aikaisemmin jossakin Johannan kommentissa mieleen tämä kodinvaihtoaspekti, että miten helpotettaisiin tai madallettaisiin sitä kynnystä miten voisi lähteä ja sitten juuri nämä Air b'n'b -asiat. Mutta minä itsekkin olen siis joskus osallistunut tällaiseen, sellaisen itävaltalaisen pariskunnan kanssa vaihdoin kämpän hetkiseksi aikaa ja hyvin skulasi ja näin. Mutta mielelläni siis Johanna, nyt jos kutsut Korpilahdelle, niin tule asumaan hetkeksi tähän Vallilaan ja pistetään päittäin. Täällä odottavat sinua ne umpihankisukset sitten ensi vuodelle ja pääset täälläkin hiihtämään toivottavasti.

Johanna Niilivuo [00:38:31]: Ihan loistavaa joo, minulla on täällä sitten tosiaan vaihtarina sinulle sitten ne umpihankisukset, että päästään vähän erilaisiin. Toivottavasti sitten myös meidän lapset ja koirat mahtuvat sinne tai sitten minä jätän ne sinulle tänne hoitoon, että se olisi ihan kiva loma myös mulle sitten.

Lassi Sarlos [00:38:45]: No niin, koko paketti.

Ida Kukkapuro [00:38:47]: Tämä on tällainen retriittipaketti oikeastaan, jonka Uusi kaava -podcast tarjoaa vierailleen. Minäkin osallistun sitten rinkiin, että jos Roihuvuori kiinnostaa, niin voidaan pyörittää tuollainen rundi ympäri, koska kiinnostaa maisemanvaihto varsinkin tämän viime vuoden jälkeen, minkä on elänyt aika tiiviisti yhdessä paikassa.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:39:09]: Mutta nyt mennään mielikuvitusmatkalle. Jos te saisitte valita itsellenne uuden kodin, ja nyt teidän siis pitää myös valita uusi koti, joka on tuttu jostain tällaisesta mielikuvituksen tuotteesta eli kirjasta, elokuvasta, sarjasta, sarjakuvasta, johon te mieluusti muuttaisitte vähintäänkin puoleksi vuodeksi ja puoli vuotta saa asua kotona. Mikä paikka se olisi?

Johanna Niilivuo [00:39:32]: Minä ehkä ottaisin tuon Vaahteramäen Eemelin talon. Se on oikein sellainen perinteinen punavalkoinen suomalainen pieni ja se on juuri sellainen, että se ei ole hirveän iso, mutta se on sellainen pieni, missä mahtuisi tekemään ja touhuilemaan. Se on maalaismaisemassa ja sitten siellä on eläimiä, siellä on kanoja. Minä olen pitkään halunnut kanoja enkä vielä ole niitä saanut. Ja sitten siellä on se pieni verstaas mihin se Eemelikin aina välillä joutui, missä voisi sitten puuhastella ja tehdä pieniä puutöitä. Ja olisi tilaa temmeltää ja touhuta siellä, niin se houkuttelisi kyllä minua. Se voisi olla sellainen minun näköinen asuinympäristö ja sopiva minulle.

Lassi Sarlos [00:40:14]: Tuo Eemeli kuulostaa kyllä kivalta, se oli lempikirjoja silloin pienempänä. Minäkin pysyn näiden klassikoiden äärellä, minä ottaisin kyllä tuon Jack Kerouacin ja ottaisin On the road. Kyllä se asuinpaikka sitten vaihtuisi sen mukaan, että mihin se peukku näyttää ja mihin silloinkin mennään, monipaikkaisuus ihan tällaisten monipaikkaisten revolutionäärien jalanjäljissä. Siellä tosiaan maisema vaihtuu, ei olisi mitään sillä tavalla pysyvää.

Ida Kukkapuro [00:40:40]: Hyvä. Minulla on ekaa kertaa tähän vastaus, koska minä en ole ikinä ehtinyt miettiä. Minulla on tällainen uudempi esimerkki, Netflixissä oleva Sex Education -niminen sarja sijoittuu Walesiin ja siinä sen päähenkilön, se on sellainen teinipoika, 16-vuotias poika Otis ja sillä on tällainen upea terapeuttiäiti, jonka kanssa he asuvat kahdestaan sellaisessa niin kuin ruotsalaisessa piparkakkutalossa. Vähän vaahteramäkimäinen, mutta Walesissa sellaisen vehreän joen varrella, sellaisessa tosi vihreässä laaksossa ja niillä on sellainen upea terassi, joka antaa sinne joelle ja se on vähän sellainen amerikkalais-maalaisromanttinen talo sisältä, sisustukseltaan sellainen vähän sadunhohtoinen. Sinne minä tosi mielelläni tällä hetkellä mielikuvituksessani menen ja sitten vähän pulahtamaan välillä sinne jokeen.

Lassi Sarlos [00:41:25]: Wau, minä melkein sukelsin jo tuossa mielessäni kanssa.

Ida Kukkapuro [00:41:27]: Kiitos tosi paljon, Johanna ja Lassi.

[musiikkia]

Ida Kukkapuro [00:41:33]: Ja kiitos, että kuuntelit. Tämä oli ympäristöministeriön podcast Uusi kaava ja kaikki jaksot löydät podcast-palveluista kuten Spotifysta, Google podcasteista ja sitten myös osoitteesta ym.fi/uusikaava. Ja tämän podcastin on tuottanut Jaksomedia.

[musiikkia]

[äänite päättyy]